

(ή στέρησις καὶ ἡ λιτότης εἰς τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη καὶ ὁμόνοια, εἶναι ἀπείρως προτιμότεραι ἀπὸ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸν πλοῦτον, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ ἐρίδων καὶ διχογνωμιῶν) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 697. *Κάλλιο ξερό φρωμὶ μὲ γλύκα πέρι μάγγανα μὲ μέλι* (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Πελοπν. (Πάτρ.) *Ἡ γλύκα φέρνει πίκρα* (τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ζωὴν ἀκολουθεῖ συνήθως λύπη) Ἀμοργ. *Ἡ ὑπομονὴ ἔχει πίκρα, μὰ ὁ καρπὸς τῆς γλύκα* Ἡπ. (Κόνιτς.) 3) *Ἐπὶ κειροῦ, ἡ ἔλλειψις ψύχους, εὐδία, γαλήνη πολλὰ καὶ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Εἶναι μιὰ γλύκα ὄξω! Σῦρ. Σήμερον κάνει γλύκα, γλύκανε ὁ καιρὸς* Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) κ.ά. *Ὅταν οὐ κάβουρας καταλάβῃ γλύκα, βγαίῃ πάλ' ἔς τὰ ὄξω* Στερελλ. (Μπούκ.) *Ἐν γλύκα σάμερε, ὃ 'μι ποῖα κζάδα* (εἶναι γλύκα σήμερον, δὲν κάνει κρύο) Μέλαν. *Μπουνατίσα ἦτανε κ' ἡ βραδυὰ εἶχε μεγάλη γλύκα* Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ. 124. 4) *Εἰς τὸν πληθ. τὰ γλύκα, ἡ δερματικὴ ἀσθένεια «μολυσματικὸν κηρίον» ἡ ὁποία ἐμφανίζεται μὲ ἐξανθήματα πλήρη πύου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ προσώπου τῶν παιδίων Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)* Διὰ τὴν σημ. ταύτην πβ. τὸ παρὰ Δουκ. *γ λ υ κ ἔ α τ ἄ*. Συνών. *γ λ υ κ ἄ ν τ σ ι ν* 3, *γ λ υ κ ἡ τ ρ ἄ*, *σ ἄ γ ο υ ρ ο*, *σ α γ ρ ῖ*, *σ ἄ γ ρ ι ο*.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύρ. ὑπὸ τύπ. *Γλύκα ἡ*, Μακεδ. (Βλάστ. Βρία Βροντ.) *Γλύκω* Μακεδ. (Βλάστ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Μεσσην. Πυλ.)

γλυκαγαπῶ Φ. Πανῆ, Λυρικ., 270.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *γ λ υ κ ἄ* καὶ τοῦ ρ. *ἀ γ α π ῶ*.

Ἀγαπῶ μὲ τρυφερότητα, μὲ γλυκύτητα: Ποίημ.

Ὡς χθὲς ἀκόμα ἀλάλητο κρυβόσουν ἔς τὸ θυμάρι καὶ τώρα τέτοι' ἀρχίησες τραγούδι χαρωπὸ;
— *Γιατὶ γλυκαγαπῶ.*

γλυκαγγοριὰ ἡ, ἐναχ. *γλυκαγουριὰ* Ἡπ. (Δίβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ε ἰ ἄ*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *γ λ υ κ ὅ ς*, καὶ τοῦ οὐσ. *ἀ γ γ ο υ ρ ῖ ἄ*.

Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἐντενὲς (*Cichorium divaricatum*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*): *Μάσαμαν γλυκαγουριὰ καὶ τ'ς βράσαμαν*. Συνών. *ἀ γ ρ ι ο π ρ ι κ α λ ῖ δ α*, *π ο λ υ ρ ρ ι ζ ῖ δ ι*.

γλυκαγκαθιά ἡ, Δ. Καββάδ., Βοταν. Φυτολ. Λεξ., 1155.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γ λ υ κ ἄ γ κ α θ ο*.

Τὸ φυτὸν Βερβερίς ἡ κρητικὴ (*Berberis cretica*) τῆς οἰκογ. τῶν Βερβεριδῶν (*Berberidaceae*).

γλυκάγκαθο τό, Εὐβ. (Αἰδηψ.) Στερελλ. (Ἀγιος Γεώργ. Λαμ.) *γλυκάγκαθου* Σκόπ. *γλυκάκαθ-θο* Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ὅ ς* καὶ τοῦ οὐσ. *ἀ γ κ ἄ θ ι*.

1) Τὸ φυτὸν Κνήκος ἡ ἱεράκωνθα (*Cnicus benedictus*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Στερελλ. (Λαμ.) 2) Τὸ φυτὸν Σκόλυμος ὁ ἰσπανικὸς (*Scolymus hispanicus*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἀγιος Γεώργ.) Συνών. *ἀ σ π ρ α γ κ ἄ θ α*, *σ κ ὀ λ ῖ ο ς*, *σ κ ο λ ῦ μ π ρ ι*. 3) Τὸ φυτὸν Κάρδος ὁ πυκνοκέφαλος (*Cardus pycnocephalus*) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (*Compositae*) Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. *κ ο υ φ ο λ ἄ χ α ν ο*, *κ ο υ φ ω τ ὅ ς*.

γλυκαγκαλιὰ ἡ, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γ λ υ κ ὅ ς* καὶ τοῦ οὐσ. *ἀ γ κ α λ ῖ ἄ*.

Ἡ διὰ γλυκέος, περιπαθοῦς ἐναγκαλισμοῦ ἔκφρασις τῆς ἀγάπης: Ἄσμ.

Τοῦ μύλου βρίσκεις εὐκονλα καὶ τοῦ νιρὸ δὲ στέφτει, τοῦ φίλου τίς γλυκαγκαλιὰς δὲ βρίσκεις, ὅταν θέλῃς.

γλυκαγκαλιάζω πολλαχ. *γλυκαγκαλιάζον* Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.) *γλυκογκαλ-λιάζ-ζω* Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά. *γλυκοαγκαλιάζω* Βύρ. 2, 437 *γλυκοαγκαλ-λιάζ-ζω* Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. *γ λ υ κ ἄ* καὶ τοῦ ρ. *ἀ γ κ α λ ῖ ἄ ζ ω*.

Ἐναγκαλιζομαι μὲ γλυκύτητα, περιπάθειν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Στιθὺβτζει, γλυκογκαλ-λιάζ-ζει τον, στιθὺβτζει, γλυκο-φιλᾷ τον

Κῶς Ρόδ.

Χύν-νει, γλυκαγκαλιάζει την, γλυκὰ σφιχτοφιλᾷ την Σύμ.

Νὰ γλυκαγκαλιάσω τ' ἄσπρο σου κορμὶ καὶ νὰ σὲ χορτάσω μὲ γλυκὸ φιλὶ

Ἡπ.

Ἀχ, ἔλα, ψυχὴ μου, νὰ γλυκαγκαλιάσω τὰ θεῖά σου στήθη ποὺ μοσχοβολοῦν

Φ. Πανῆς, ἐνθ' ἄν.

γλυκαγκάλισμα τό, Λεξ. Γαζ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. *γ λ υ κ α γ κ α λ ῖ ἄ ζ ω*.

Ὁ γλυκὺς, ὁ περιπαθὺς ἐναγκαλισμὸς: *Σὲ καλὸ νὰ σοῦ βγοῦν τὰ γλυκαγκάλιασμα.*

γλυκάδα ἡ, σύνθη. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.) *γλ'κάδα* Πάρ. (Λεῦκ.) *γλυτῶάδα* Καλαβρ. (Μπόβ.) *γλυτζιάδα* Καλαβρ. *γλυτσιαάδα* Καλάβρ. (Μπόβ.) *γλυκάα* Κάρπ. Κάσ. *γλυκὰ* Ρόδ.

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. *γ λ υ κ ἄ δ α*. Βλ. Περὶ γέροντ. στ. 45 (ἐκδ. Wagner σ. 107) «τῆς ἐρωτικῆς τὴν δύναμιν πῶγεμε τὴν γλυκάδα». Ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὸ σχῆμα *π ι κ ρ ὅ ς - π ι κ ρ ἄ δ α*, *θ ο λ ὅ ς - θ ο λ ἄ δ α* κ.τ.τ.

Α) Κυριολ., ἡ εὐχαρίστησις ἢ προκαλουμένη ἐκ τῆς γεύσεως γλυκοῦ ἐδωδίου ἢ ποτοῦ, ἢ ἡδύτης σύνθη. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.): *Ἡ γλυκάδα τῆς ζάχαρης - τοῦ μήλου - τοῦ σύκου σύνθη.* Ἐχει γλυκάδα τοῦτο δὲ τὸ σύκο Σίφν. Σὶ λιγῶν' ἀπ' τ' γλυκάδα τ' βουλλή τοῦ πιτ'μέζ' Μακεδ. (Ρουμλ.) *Τὸ κρασί δὲν ἔγινε ἀκόμη, ἔχει λιγούλα γλυκάδα* Πελοπν. (Λακεδ.) *Τὰ σῦκα ἀδῶδε κείν' ἀδ' χωράφι ἔχουσιν-μὲαν ἄδ-δη γλυκάδα* Καλαβρ. (Γαλλικ.) *Ἐμ-μορφον γλυκάδαν ἔχ' ἡ ζάχαρ'* Τραπ. *Ἐπῆρεν πολλὰ γλυκάδαν* (ἡσθάνθη μεγάλην γλυκύτητα ἐκ τῆς γεύσεως) Κερασ. *Μέλι μὲ τίς γλυκάδες* Σῦρ. (Ερμούπ.) *Νὰ ἔχετε τὴ γλυκάδα του!* (εὐχὴ) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) κ.ά. *Ἡφαέτ-το ὄλοτ-τὸ μέλι, π-ποὺ νὰ πάρη τὴ γλυκάα τ-του πικράα* (ἄρᾳ) Κάρπ. || Ἄσμ.

Ἐχεις παλιοῦ κρασιοῦ θωριὰ τσαὶ νιοῦ μελιοῦ γλυ-κάα,

ἔχεις τσαὶ ἔς τὸ κορμάτσι σου περισσὶα νοστιμιάα Κάρπ. Κάσ.

Ζαχαροζυμωμένη μου, μέλι μὲ τὴ γλυκάδα Μεγίστ. || Ποίημ.

Νὰ βλέπω τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ δροσὰτα χεῖλη,
πῶχουν τοῦ ῥόδου τῇ βαφῇ, τοῦ μήλου τῇ γλυκάδα
Γ. Τερτσέτ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 465. Ἡ σημ. καὶ
εἰς Δουκ. Συνών. γ λ υ κ α Α1.

Β) Μεταφ. 1) Ἡ ἐκ τινος ἀσχολίας ἢ ἀκούσματος τέρψις,
εὐχαρίστησις σύνθηθ.: Ἡ γλυκάδα τῆς φωνῆς - τοῦ ὕπνου -
τῆς δουλειᾶς - τοῦ νεροῦ πολλαχ. Ἐγάλλισεν πού τες γλυ-
κάδες τῆς φωνῆς του Κύπρ. Ἀρχισι τ' ἀηδόν' κὶ κιληδοῦσι
μὴ τόσ' γλυκάδα, πού λ' γουθ' μοῦσι ἄθρουπους Θράκ. (Αἶν.)
|| Γνωμ. Ἡ γυναικα, τὸ κρασί καὶ τὸ τσιγάρο 'ς τὸ τέλος
ἔχουν τὴ γλυκάδα (εἰρων.) Πελοπν. (Βραχν.) || Ἄσμ.

Σύπνα, τοῦ ἡλίου ἢ ἀδερφή, τοῦ βαβακίου ἢ ἀσπράδα,
ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες τοῦ ὕπνου τῇ γλυκάδα;
Πελοπν. (Λακων.)

Ζεστό ψωμὶ δὲν ἔφαγα, γλυκὸ κρασί δὲν ἤπια,
τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα, τοῦ ὕπνου τῇ γλυκάδα
Πελοπν. (Ὀλυμπ. κ.ά.)

Μέρα, γιάδα ξημέρωσες, ἤλιε μου, γιάδα βγῆκες
καὶ τῇ γλυκάδα τῆς αὐγῆς νὰ πάρω δὲ μ' ἀφήκες;
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἀπάνω 'ς τὸν ἀσπάλαθα φιλεῖ ὁ γαβρός τῇ νύφη,
κὶ ἀπ' τῇ γλυκάδα τῇ βολλῇ τὰ δάχτυλά του γλείφει
Ἀντίπαξ. Παξ.

Ἐφίλησά σε μιὰ καὶ δυὸ κ' ἤπηρα τῇ γλυκάδα
κὶ ἂ σέ φιλήσ' ἄλλος κανεῖς, δὲν ἔχει νοστιμάδα
Κρήτ.

Μέσα 'ς τοῦ ὕπνου τῇ γλυκά, 'ς τοῦ ὕπνου τῇ γλυ-
κάδα,
παίρνω τὰ δαγὰ σκυλλδάκια μου, τὸ γαλανὸν καὶ μαῦρον
Ρόδ.

Ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες τοῦ ὕπνου τῇ γλυκάδα,
σῆκω κὶ ἀνακεφάλισε, χρυσή μου φιλαινάδα
Πελοπν. (Μακραθ.)

Μιλαχρινό μου πρόσονπου, μέλι μὴ τῇ γλυκάδα,
φαρμάκι πού μὴ πότισις τούτη τὴν ἰβδουμάδα
Σάμ.

Μ-μαι καταχαδεμένη γώ, μηδὲ πὸ τῇ γλυκάδα
ἄλλου δίω τὸ μέλος μου καὶ σέ ἀηφ-φαρμακάδα
Κῶς (Κέφαλ.) || Ποιήμ.

Εὐρίσκει ἐκεῖ παρηγοριά κὶ ἀνέλπιστη γλυκάδα
Α. Βαλαωρ., Ἔργα 2, 252.

Δὲν ξέρω ἂν πέφτουν τὰ μαλλιά, τοῦτο μονάχα ξέρω,
πὼς οἱ γλυκάδες πρέπουνε καλύτερα 'ς τὸ γέρο

Ι. Πολέμ., Χειμωνανθ.², 112. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Περὶ
γέροντ., ἐνθ' ἄν. «καὶ στέκω καὶ θαυμάζομαι τὸ θαύμασμα
τὸ μέγα, | πὼς ἐδυνήθη κ' ἔκοψεν ἡ μαραμένη βέργα | τῆς
παρθενιᾶς τὴν δύναμιν πῶγεμε τὴν γλυκάδα». Συνών. γ λ υ-
κ α Α1β. 2) Ἡ ἐπαφροδισία Λεξ. Γαζ. 3) Γλυκύτης τρό-
πων, προσήνεια, εὐγένεια Βιθυν. (Κατιρλ.) κ.ά.: Μὲ τί γλυκά-
δες τώρα πού μᾶς κρένει! Κατιρλ. Συνών. γ λ υ κ α Α1γ. 4)
Ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως, ἡ ἔλλειψις ψύχους, ἡ εὐδία,
γαλήνη ἐνιαχ.: Ὁ οὐρανὸς χύνει μιὰν ἀπειρη καλωσύνη καὶ
γλυκάδα Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν Τάφ., 228. Συνών. γ λ υ κ α 4. 5)
Εἶδος σταφυλῆς χρώματος λευκοῦ, ἡ ὁποία ὠριμάζει
πρώιμα Θήρ. Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ. Νάουσ κ.ά.) — Ε.
Πονηρόπ., Ἀμπελουργ., 27 Π. Γενναδ., Γεωργ. Γλωσσ.,
13. β) Τὸ κλῆμα τὸ ὁποῖον παράγει τὸ ἀνωτέρω εἶδος
σταφυλῆς Θήρ. 6) Τὸ γλύκυσμα Μεγίστ.

γλυκαδάκι τό, σύνθηθ. γλυκαδάκ' Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)
'Εκ τοῦ οὐσ. γ λ υ κ α δ ι διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

1) Γ λ υ κ α δ ι 2, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Δὲ μᾶς τηγανίζεις
κάννα γλυκαδάκι γιὰ μεζέ; Ἀθῆν. 2) Γ λ υ κ α δ ι 4, τὸ ὅπ.
βλ., σύνθηθ.: Βάλε λίγο γλυκαδάκι 'ς τὴ σαλάτα Πελοπν.
(Γαργαλ.) Χωρὶς γλυκαδάκι δὲν τρώγεται τὸ μαρούλι αὐτόθ.
3) Εἶδος ἀγρίου λαχανευομένου χόρτου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γλυκαδερφός ὁ, ἐνιαχ. γλυκαδέρφη ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)
γλυκοαερφή Κάρπ. Κάσ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. ἀ δ ε ρ φ ὁ ς.

'Ο πολὺ ἀγαπητός, πεφιλημένος ἀδελφὸς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μ-μ' ἐτσεῖνος ἦτον ἄγριος τσ' ἤκοψε τῇ ζωῇ μου,
τσαὶ μ' ἤφερε 'ς τὰ Τάρταρα, ὦ γλυκοαερφή μου!
(ἐκ μοιρολ.) Κάρπ.

Δὲν εἶσαι γλυκαδέρφη μου, νὰ σέ πονῇ ἡ καρδιά μου
Κρήτ. (Βιάνν.)

γλυκάδι τό, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. κ.ά.) Τσακων.
(Μέλαν. κ.ά.) γλυκάδιν Πόντ. (Κερασ. Νικόπ.) γλυκάδ'
σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. Μύκ. γλυκάδι Εὔβ. (Αὐλωνάρι.) γλυκάδι
Τσακων. (Μέλαν.) γλυκάδι Καλαβρ. (Μπόβ.) γλυκάνδι Ρόδ.
γλυκάν Ἰκαρ. (Εὔδηλ. κ.ά.) Κῶς (Καρδάμ.) γλυκαί Κάρπ.
Κάσ.

'Εκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐσ. γ λ υ κ α δ ι ο ν. Ὁ τύπ. γ λ υ-
κ α δ ι ν καὶ Βυζαντ.

1) Ἐδεσμα ἢ ποτὸν ἔχον τὴν γεῦσιν γλυκεῖαν, γλύκυσμα
ἢ ἡδύποτον Βιθυν. (Κουβούκλ.) Θράκ. (Αἶν.) Κάρπ. Κάσ.
Κέρκ. Κορσ. Πόντ. (Ἰνέπ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Ρόδ. — Λεξ.
Αἶν.: Τοὺν ἠπήγανι κὶ λουγιῶ τοῦ λουγιῶ γλυκάδια, γιὰ
νὰ σ' κωθῇ ἡ βασιλὲς νὰ φάῃ τ' νύχτα (ἐκ παραμυθ.) Αἶν.
Τί σπέρνεις αὐτοῦ; — Τὸ γλυκάδι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ
τὸ φαρμάκι γιὰ τὰ στραβά καὶ τὰ χαλινωμένα (ἐξ ἐπωδ.)
Κέρκ. || Ἄσμ.

Ἐτάιζά την ζάχαρη κ' ἐπότιζά την μόσχο,
κ' ἐπὶ τὸ μόσχο τὸ καλὸ κὶ ἄλλα πολλὰ γλυκάδια
Κορσ.

Ἐκανακίστην ὁ παστός, φέρ' τε τὰ γλυκάνδια μας
καὶ τὰ μελιτᾶτα μας

(γλυκάνδια = ἡδύποτα) Ρόδ. β) Οἶνος γλυκὺς Καλαβρ.
(Μπόβ.) 2) Συνήθως κατὰ πληθ., οἱ ἀδένες ἀνθρώπων καὶ
ζώων, οἱ ὑπογνάθιοι, οἱ μασχαλιαῖοι, ἰδιαιτέρως δὲ οἱ ὑπὸ
τὸ περιτόναιον καὶ οἱ μεσεντερικοί, ὡς καὶ τὰ λιπώδη μέρη
τῶν σπλάχνων πολλαχ. καὶ Τσακων. (Μέλαν.): Ἐτηγάνισε τὰ
γλυκάδια κ' ἐφάγαμε σύνθηθ. Τὰ γλυκάδια τὰ κάναμι μὴ τοῦ
βούτ'ρου, μ' ἀλεύρ' χάσ'κου (=λευκόν) Προπ. (Μαρμαρ.):
Τὰ γλυκάδια εἶναι πούλν νόστ'μα Στερελλ. (Σπάρτ.) Τ'ς ἐ-
λίες τοῦ σφαχτῶνε τσι λέμε γλυκάδια (ἐλίες = ἀδένες) Πε-
λοπν. (Παιδεμέν.) Ἐφαῖς γλυκάδια τζιγαριστὰ Σάμ. Ὁ κα-
λύτερος μεζὲς εἶναι τὰ γλυκάδια τοῦ χοίρου τηγανιτὰ Μῆλ.
Μᾶς ἔβαλι γιὰ μιζὲ κατ' γλυκάδια ἀπὸ τοῦ ψημένου τ' ἀρ-
νὶ κ' ἤπιαμαν κάμπουσα τσίπ'ρα (=ρακή) Ἡπ. (Κουκούλ.)
Βάζαμι κὶ τὰ γλυκάδια 'ς τὸν πατσά Θεσσ. (Γερακάρ.)
Θά'χη ἡ νοικοκυρὰ βρασμένα τὰ πλεμόνια, τίς ἐλίες, τὰ
γλυκάδια τοῦ χοιρινοῦ Πελοπν. (Κλειτορ.) Πηρῶνται τὰ
γλυκάδια τους, μαυρίζει οὐλο τους τὸ κορμὶ καὶ σὲ εἰκο-
σιτέσσερες ὥρες τὰ πνίγει τὸ ἀμπελοκλάδι (=θανατηφόρος
ἀσθένεια τῶν νηπίων) Πελοπν. (Ἡλ.) || Ἄσμ.

